

Arrest

nr. 78 310 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 december 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 december 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat V. NEERINCKX *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wordt op 8 juli 2009 in de luchthaven van Zaventem aangetroffen, komende van Griekenland. Op dezelfde dag wordt aan verzoeker bevel gegeven het grondgebied te verlaten (bijlage 13 – Model B).

Op 15 juli 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken (hit Eurodac) blijkt dat verzoeker reeds werd geregistreerd te Mytilini in Griekenland op 10 mei 2009.

Op 9 oktober 2009 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan Griekenland in toepassing van artikel 10.1 van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 8 februari 2010 licht België de Griekse autoriteiten in van het feit dat zij niet hebben gereageerd binnen de in artikel 18, § 1 van de Dublin-II-Verordening vastgelegde termijn, waardoor Griekenland op grond van artikel 18, § 7 van de Dublin-II-Verordening wordt geacht in te stemmen met de terugname van verzoeker.

Op 15 februari 2010 deelt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid mee aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping om zich aan te bieden voor een interview op 21 september 2009 zodat hij wordt geacht afstand te doen van zijn asielaanvraag.

Op 31 maart 2010 bieden verzoeker en zijn partner, mevrouw N. M, van Belgische nationaliteit, zich aan bij de stad Sint-Niklaas met het oog op een huwelijk.

Op 25 juni 2010 vraagt de stad Sint-Niklaas aan de procureur des Konings te Dendermonde verder onderzoek te verrichten naar verzoekers voorgenomen huwelijk.

Op 8 september 2010 geeft de procureur des Konings van Dendermonde te kennen dat er voorlopig geen elementen aanwezig zijn die zouden wijzen op een eventueel schijnhuwelijk.

Op 2 april 2011 treedt verzoeker in België in het huwelijk met mevrouw N. M.

Op 1 mei 2011 wordt de zoon van verzoeker, I. H, in België geboren.

Op 23 juni 2011 dient verzoeker een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot. Verzoeker wordt verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op 22 november 2011, een geldig Afghaans paspoort over te leggen.

Op 5 september 2011 en 28 november 2011 legt verzoeker documenten neer.

Op 12 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.06.2011 werd ingediend door:

Naam: H.

Voorna(a)m(en): N.

Nationaliteit: Afghaanse

Geboortedatum: 24.04.1979

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene kan zich niet beroepen op de bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08.07.2011.

Alinea 2 van dit artikel stelt immers dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische echtgenote van betrokkene niet over voldoende inkomsten beschikt, zoals gesteld in artikel 40ter, alinea 2 van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Het tweede middel bestaat uit een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel, de schending van de materiële motiveringsplicht en de schending van artikel 42, tweede alinea van de Wet van 15.12.1980 doordat verwerende partij alleen heeft getoetst of de echtgenote van verzoeker met haar inkomen aan de norm van de wet voldoet, zonder de individuele omstandigheden nader te beoordelen.

Verwerende partij besliste ten onrechte dat de gezinsherenigingaanvraag van verzoeker moest worden afgewezen daar de Belgische echtgenote van verzoeker 'niet over voldoende inkomsten beschikt, zoals gesteld in artikel 40ter, alinea 2 van de wet van 15.12.1980'.

Art. 40ter, alinea van de Wet van 15.12.1980 stelt:

(...)

Een louter verwijzing door de verwerende partij naar het al dan niet hebben van voldoende inkomsten, volstaat evenwel niet voor de beoordeling van de concrete situatie van verzoeker.

Verwezen kan immers naar het Chakroun-arrest van het Hof van Justitie van de EU (C-578/08, 4 maart 2010, Jurispr. 2010 bladzijde I-01839) alwaar door de Nederlandse overheid eveneens een aanvraag voor gezinshereniging werd afgewezen omdat de financiële middelen lager waren dan het bedrag dat vereist was volgens de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande terecht:

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid [om een inkomensvoorwaarde op te leggen] bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld".

Het is duidelijk dat verwerende partij zich louter beperkt heeft op de inkomensvoorwaarden van artikel 40ter, alinea 2 van de wet van 15.12.1980, zonder evenwel de concrete situatie van verzoekster te beoordelen (schending van artikel 42, tweede alinea van de Wet van 15.12.1980, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en van de materiële motiveringsplicht).

De inkomensnorm die bepaald is door de wet, geldt evenwel enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

In het geval van verzoeker had verwerende partij moeten beoordelen of zijn echtgenote, in aanmerking genomen haar inkomsten en de behoeften, verzoeker kan onderhouden met een inkomen dat lager ligt dan het referentiebedrag. Nu de verwerende partij alleen heeft getoetst of de echtgenote van verzoeker met haar inkomen aan de norm van de wet voldoet zonder de individuele omstandigheden nader te beoordelen, is de bestreden beslissing onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd.

Verwerende partij had de concrete situatie moeten beoordelen en moeten nagaan of de Belgische echtgenote in concrete over toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikte. Immers diende rekening gehouden te worden dat de echtgenote van verzoeker louter en alleen ten gevolge van een postnatale depressie een ziekteuitkering (1.168,96 EUR) ontving, hetwelk bovendien voldoende was om verzoeker en zijn echtgenote te onderhouden. In andere Europese landen volstaat een dergelijk inkomen immers ruimschoots om gezinshereniging mogelijk te maken.

In Frankrijk bvb. moeten de middelen van het gezin overeenstemmen met de grootte ervan. Een toepassingsdecreet geeft aan dat het bedrag van de bestaansmiddelen minstens gelijk moet zijn aan het maandelijkse minimumloon (thans 1070 EUR). Dit minimumloon dient als basis voor het beoordelen van de bestaansmiddelen van eer gezin tot en met drie personen (zie de publicatie van de Koning Boudewijnstichting, 'Toegangsvoorwaarden voor gezinshereniging ter discussie. Een vergelijkende studie in negen lidstaten van de EU' [http://www.kbs-frb.be/uploadedFiles/KBS-FRB/05\)_Pictures,_documents_and_external_sites/09\)_Publications/PUB2011_3031_GezinsherenigingEPC.pdf](http://www.kbs-frb.be/uploadedFiles/KBS-FRB/05)_Pictures,_documents_and_external_sites/09)_Publications/PUB2011_3031_GezinsherenigingEPC.pdf), november 2011, p.87). Aldus zou verzoeker in Frankrijk, waar nochtans dezelfde levensstandaard geldt als in België, zonder problemen in aanmerking kunnen komen voor gezinshereniging.

Het is duidelijk dat men zich niet louter op het inkomensbedrag mag focussen om de aanvraag tot gezinshereniging af te wijzen."

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat de door verzoeker ontwikkelde argumenten zijn gericht tegen de wet van 8 juli 2011 en niet tegen de bestreden beslissing. Volgens de verwerende partij bekritiseert verzoeker immers het feit dat artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een minimuminkomen vastlegt waaraan de te vervoege Belgische onderdaan moet voldoen. De verwerende partij herhaalt dat een beroep tot nietigverklaring een beslissing of een bestuurshandeling tot voorwerp moet hebben. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, maar kan daarbij niet de wet zelf beoordelen aan de hand van de door verzoeker opgeworpen schending. In zoverre verzoeker kritiek levert op de wet van 8 juli 2011, is de verwerende partij derhalve van oordeel dat het tweede middel van verzoeker als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Ten overvloede laat de verwerende partij gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich zou hebben beperkt tot een beoordeling van het inkomensbedrag van verzoekers echtgenote, in het licht van het minimumbedrag van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Volgens de verwerende partij stelde de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat verzoekers echtgenote niet over voldoende inkomsten beschikt, zoals gesteld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De verwerende partij wijst erop dat in zoverre verzoeker hieruit afleidt dat geen rekening werd gehouden met zijn concrete situatie, verzoekers argumenten gebaseerd zijn op loutere veronderstellingen. De verwerende partij merkt dienaangaande op dat de gemachtigde uiteraard niet is gehouden de motieven van zijn motieven te vermelden.

De verwerende partij betoogt dat uit de motieven van de bestreden beslissing heel duidelijk blijkt om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris heeft beslist dat aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd. Volgens de verwerende partij betwist verzoeker overigens niet dat het inkomen van zijn echtgenote niet voldoet aan het door artikel 40ter van de vreemdelingenwet opgelegde minimum. Verzoeker beperkt zich tot de ongefundeerde kritiek dat de gemachtigde zich niet louter op het inkomensbedrag mag focussen om de gezinshereniging af te wijzen. In zoverre verzoeker dienaangaande verwijst naar het feit dat het voorgelegde inkomen in andere Europese landen ruimschoots zou volstaan, stelt de verwerende partij dat verzoekers ongestaafde beweringen niet dienstig zijn om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd diende te worden, met bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

2.3 Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In het middel betoogt verzoeker dat in de motieven van de bestreden beslissing louter wordt verwezen naar de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen inkomensvoorwaarden en dat zijn concrete situatie niet in overweging wordt genomen. Refererend aan het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ C-578/08, *Rhimou Chakroun v. Minister van Buitenlandse Zaken*, *Jur.* 2010, I, 1839), merkt verzoeker op dat de door de vreemdelingenwet bepaalde inkomensnorm enkel geldt als een referentiebedrag en niet als een minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan. Verzoeker is van oordeel dat de motiveringsplicht *in casu* werd geschonden, omdat de gemachtigde van de staatssecretaris enkel is nagegaan of de inkomsten van verzoekers echtgenote voldoen aan de norm van de wet zonder evenwel de individuele omstandigheden nader te beoordelen. Verzoeker stelt dat de gemachtigde overeenkomstig artikel 42, tweede lid van de vreemdelingenwet had moeten nagaan of zijn Belgische echtgenote verzoeker kan onderhouden met een inkomen dat lager ligt dan het referentiebedrag.

De bestreden bestuurshandeling werd genomen in toepassing van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker als aanvulling bij zijn aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie een bewijs van ziekte-uitkering van zijn Belgische echtgenote heeft voorgelegd. Bij nazicht van dit document blijkt dat verzoekers echtgenote in oktober 2011 een inkomen genoot van ongeveer 1040 euro. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet een inkomen slechts als stabiel, toereikend en regelmatig kan worden beschouwd indien dit ten minste gelijk is aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Voor het jaar 2012 bedraagt dit 1047,48 euro per maand. De Raad stelt vast dat de ziekte-uitkering die verzoekers echtgenote in oktober 2011 heeft ontvangen lager is dan honderd twintig procent van voornoemd bedrag. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat *“[u]it de voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische echtgenote van betrokkene niet over voldoende inkomsten beschikt, zoals gesteld in artikel 40ter, [tweede lid van de vreemdelingenwet]”*.

De Raad laat voorts gelden dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoeker kan worden gevolgd in zijn stelling dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, aangezien nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoeftanalyse heeft uitgevoerd.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen de referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Dit onderdeel van het tweede middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel alsook van het eerste en derde middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 december 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET